

Sygn. akt VI GC 476/18/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 1 968,00 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 016,00 zł (jeden tysiąc szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 476/18/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 stycznia 2018 roku (data prezentaty Sądu) powódka (...) sp. z o.o. w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1 968 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 23 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 20 maja 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki H. o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego M. S.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Poszkodowany odholował pojazd na parking pomocy drogowej, gdyż pojazd nie dodawał się do jazdy. Ponadto poszkodowany 20 maja 2016 r. wynajął o powódki samochód zastępczy oraz zawarła z powódką umowę przelewu wierzytelności z tytułu najmu samochodu zastępczego. Dnia 30 maja 2016 r. pozwana po dokonaniu oględzin pojazdu uznała szkodę za szkodę całkowitą. Dnia 14 czerwca 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT w kwocie 3 444 zł brutto tytułem najmu samochodu zastępczego przez okres 20 dni. Pozwana decyzją z 22 czerwca 2016 r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu w kwocie 1 476 zł w związku z weryfikacją okresu najmu do 15 dni oraz stawi dobowej od 80 zł netto. Powódka

wezwaniami do zapłaty z dnia 20 lipca 2016 r. wezwała pozwaną do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania lecz pozwana nie dokonała dopłaty.

W dniu 14 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 141/18 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała stawkę najmu oraz okres najmu stwierdzając, że uzasadniona stawka najmu pojazdu wynosiła 80 zł netto za dobę a uzasadniony okres najmu wynosił 15 dni na który składa się czas od zgłoszenia szkody do dnia wykonania oględzin i przekazania rozliczenia szkody oraz 7 dni na zagospodarowanie wraku i zakup nowego pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 20 maja 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki H. o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego M. S.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji drogowej była pozwana.

Okoliczności bezsporne.

Poszkodowanemu pojazd był niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej. Poszkodowany zgłaszając telefonicznie szkodę zwrócił się do pozwanej o zorganizowanie najmu pojazdu zastępczego. Pracownik pozwanej poinformował poszkodowanego, że pozwana skontaktuje się z nim w sprawie najmu samochodu zastępczego. Pomimo powyższego pozwana nie skontaktowała się z poszkodowanym w celu zorganizowania najmu pojazdu zastępczego. Wobec powyższego poszkodowany zwrócił się do powódki o wynajęcie pojazdu zastępczego.

Dowód: zeznania świadka M. S. (k. 102-103).

W dniu 20 maja 2016 r. powódka zawarła z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. (...), w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Załącznikiem do umowy najmu była umowa cesji wierzytelności zgodnie, z którą poszkodowany przełał na powódkę swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia odszkodowania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 20 maja 2016 r. Pojazd był wynajmowany w okresie od 20 maja 2016 r. do 9 czerwca 2016 r. za dobową stawkę najmu wynoszącą 140 zł netto.

Dowód: umowa najmu wraz z załącznikami (k. 12-23), zeznania świadka M. S. (k. 102-103), arkusz naprawy pojazdu (k. 30).

Decyzją z dnia 1 czerwca 2016 r. pozwana uznała szkodę w pojeździe za szkodę całkowitą. Decyzją z dnia 22 czerwca 2016 r. powódka przyznała odszkodowanie z tytułu najmu samochodu zastępczego w kwocie 1 476 zł w związku z weryfikacją dobowej stawki najmu do 80 zł oraz okresu najmu do 15 dni. Pozwana przełała ostatnią część odszkodowanie w kwocie 1 700,47 zł na rzecz powódki dnia 22 czerwca 2018 r.

Dowód: mail (k. 24), decyzje (k. 25, 33, 62-65), kalkulacja szkody (k. 26-29), potwierdzenie przelewu (k. 32).

W dniu 14 czerwca 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę nr (...) na kwotę 3 440 zł tytułem wynajmu pojazdu zastępczego przez okres 20 dni.

Dowód: faktura VAT (k. 31).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 20 lipca 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1 968 zł.

Dowód: mail (k. 44) wezwanie do zapłaty (k. 48).

Dobowa stawka wynajmu samochodu zastępczego klasy C w wysokości 140 zł netto jest stawką uzasadnioną.

Dowód: cenniki (k. 35-43, 66-69, 84-95).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie stwierdzić trzeba, że Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania. Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka M. S., ponieważ są logiczne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego albowiem wysokość stawki nie wymaga wiadomości specjalnych a długość najmu nie zależy od przebiegu naprawy przy szkodzie całkowitej.

Sąd ustalił co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) sp. z o.o. w K. przeciwko pozwanej przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało w na uwzględnienie całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz, że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których

odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazał się okres najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość dobowej stawki za wynajem samochodu zastępczego.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W niniejszej sprawie szkoda została rozliczona jako szkoda całkowita. Kwestia rozliczenia szkody jako szkody całkowitej oraz wysokości wypłaconego odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu nie jest pomiędzy stronami sporna.

W zakresie okresu wynajmu samochodu warto nadmienić, iż w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu) z dodatkowym czasem na zagospodarowanie gotówki, a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Należy wskazać również, że w sytuacji gdy stwierdzono szkodę całkowitą, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego także w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego (wyrok SN z 22.11.2013 r., III CZP 76/13).

W niniejszej sprawie samochód uległ uszkodzeniu dnia 20 maja 2016 r. Strona pozwana nie przedłożyła żadnego dokumentu wykazującego dzień wypłaty odszkodowania. W aktach sprawy znajduje się jedynie potwierdzenie przelewu z dnia 22 czerwca 2016 r., którego kwota 1.700,47 zł wskazuje, że dotyczy odszkodowania za najem pojazdu zastępczego oraz kosztu jego holowania. Powódka jednak w treści pozwu przyznała, że do wypłaty odszkodowania tytułem szkody w pojeździe doszło 2 czerwca 2016 r. Natomiast najem samochodu zastępczego trwał od dnia powstania szkody tj. od dnia 20 maja 2016 r. do dnia 9 czerwca 2016 r. Zaznaczyć trzeba, że poszkodowany w przypadku szkody całkowitej, nie ma obowiązku angażowania prywatnych środków finansowych na zakup nowego auta. Jest absolutnie uprawnione oczekiwanie poszkodowanego na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela. Sąd mając na uwadze, iż wypłata odszkodowania z tytułu szkody całkowitej na pojeździe nastąpiła dnia 2 czerwca 2016 r. za

zasadne uznał uwzględnienie 7 dniowego okres na poszukiwanie nowego pojazdu i zagospodarowanie wraku pojazdu przypadający po dniu wypłaty odszkodowania. Wobec powyższego w ocenie Sądu uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przypadał na okres od dnia 20 maja 2016 r. do dnia 9 czerwca 2016 r.

Powódka zastosowała stawkę w wysokości 140 zł netto za dobę najmu pojazdu zastępczego klasy C, wskazując w toku postępowania, iż zgodnie z ofertami zamieszczonymi w internecie zastosowana przez nią stawka mieści się w granicach stawek stosowanych przez inne podmioty wynajmujące samochody zastępcze.

Pozwana natomiast uznała, iż jest to stawka wygórowana, weryfikując tym samym wysokość stawki do kwoty 80 zł netto. W ocenie Sądu powódka stosownie do art. 6 k.c. za pomocą przedłożonych cenników wykazała, że stawka w wysokości 140 zł netto za dobę najmu pojazdu zastępczego klasy C nie jest stawka zawyżoną. Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie stawka przyjęta przez stronę powodową w wysokości 140 zł netto za dobę najmu pojazdu zastępczego klasy C mieści się w granicach stawek stosowanych za wynajem samochodu zastępczego, jednocześnie nie jest nadmiernie wygórowana. Nadto pamiętać należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu świadczącego swoje usługi najtaniej, dlatego też Sąd nie mógł się zgodzić z pozwaną, co do podniesionego przez nią zarzutu, iż powódka zastosowała stawkę zawyżoną.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 968 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 23 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 99 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, oraz 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z zm.) co daje łącznie kwotę 1 016 zł.

SSR Jolanta Brzęk